

да си р'стваряме устип-тѣ, що-то да ни ся в'дѣтъ зѣби-тѣ; но трѣба да ги дрѣжимъ въ естествено-то имъ положеніе.

Много дѣца си развалятъ зѣби-тѣ, или зошто-то ги не чистѣтъ или зашто-то ги чистѣтъ съ опасни нѣща, или зашто-то ѣдятъ нѣща, кои-то могатъ да ги почернѣтъ или развалятъ, или зашто-то вадѣтъ гвозди съ тѣхъ или зашто-то ги връзватъ съ конци и други нѣща, кои-то могатъ да ги стрѣшатъ.

Нуждно е да си чистимъ зѣби-тѣ, най повече слѣдъ ѣденіе то, съ края-тъ на едно перо, а не съ игла или съ ножъ; и послѣ да ги огриваме съ една влажна кърпа; но да ся вардимъ да не го правимъ на трапеза-тѣ.

Да си кривимъ зѣби-тѣ или да ги чукаме и тракаме съ шумъ, е едно злоправіе; съ тѣхъ не трѣба да гравимъ некти-тѣ си или друго нѣкое дръво, или да чупимъ съ тѣхъ какво да е нѣщо.

Мнозича распѣватъ, скѣсяватъ и шаватъ невнимателно языка-тъ си. Не знаемъ кого да укоримъ повече, дали небрѣженіе-то на родители-тѣ и на учатели-тѣ, или лошия-тъ обычай на дѣца-та, кои-то ся кривѣтъ за смѣхъ.

X.

СЪ КОЙ НАЧИНЪ ДА ГОВОРИМЪ И ДА ПРОИЗНАСЯМЕ.

Малко разумѣваме онія, кои-то си смискатъ зѣби-тѣ кога говорѣтъ и онія кои-то говорѣтъ изъ носъ-тъ. Чавръсто-то говореніе разбѣрка думи-тѣ и прави разговор-тъ несвършенъ; несмыслени-тѣ и лудничави-тѣ пада-тъ най много въ тая погрѣшка. Трѣба гласъ-тъ ни да е приторенъ споредъ мѣсто-то и хора-та на кои-то гово-